

Arrest

nr. 59 993 van 19 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoeker vraagt zijn beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat hij op basis van statistieken uit het gerechtelijk jaar 2009-2010 en op basis van de cijfers meegedeeld door staatssecretaris Wathélet in antwoord op een parlementaire vraag van 15 oktober 2009 constateert *“dat er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Verzoeker meent recht te hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM en verzoekt derhalve de voorzitter de verwijzing naar deze vergadering.

1.2.1. Met betrekking tot artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

1.2.2. Vervolgens verwijst de Raad naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, K. V. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Russische origine te zijn. U werd op 23/09/1970 te Petropavlosk (Kazachstan) geboren. Op 30/08/1997 trouwde u met K. T. (...) (OV 5.055.054). U verliet voor de eerste maal uw land van herkomst op 12/01/2001 en kwam op 15/01/2001 in België aan. U diende er op 16/01/2001 een eerste asielaanvraag in waarvoor op 13/02/2001 door het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen omwille van de ongegrondheid van uw aanvraag. Uw asielmotieven vielen niet onder de Vluchtelingenconventie en u had onvoldoende inspanningen geleverd om bescherming in uw land van herkomst te vinden. Deze beslissing werd in het arrest van 08/04/2005 door de Raad van State bevestigd. Eind oktober 2005 keerde u naar Kaliningrad terug. Op 31/01/2010 nam u samen met uw vrouw deel aan een legale betoging tegen de regering in Kaliningrad. Op 20/03/2010 nam u nogmaals deel aan een betoging, ditmaal evenwel een illegale betoging. Na de tweede betoging werd u meegenomen door de politie, die u tijdens de manifestatie gefilmd had. U kreeg een proces-verbaal en werd vrijgelaten. Toen u en uw vrouw op 24/03/2010 van Krasnoznamensk naar Kaliningrad terugkeerden, werd jullie wagen aan een controlepost gestopt. De wagen werd doorzocht waarna jullie mochten doorrijden. Tien minuten na jullie thuiskomst werd er aangebeld. Toen u opendeed stond er een politieagent bijgestaan door drie mannen in militair uniform aan uw deur. Nadat ze binnengekomen waren, werd u door hen geslagen en mishandeld. U verloor hierbij het bewustzijn. Tijdens deze mishandeling werd u gevraagd of u niet tevreden was met de huidige autoriteiten. Er werd een pistool in uw hand gelegd waarna ze het terug wegstaken. Uw vrouw poogde dit te voorkomen, maar werd door de mannen weggeduwd. Uw vrouw, die toen zwanger was, kwam met haar buik tegen de kast terecht. Uw vrouw belde een ziekenwagen, maar toen die aankwam stuurde u uw vrouw met de ambulance mee. In het ziekenhuis kreeg uw vrouw een miskraam. Ze verbleef 3 weken in het ziekenhuis terwijl u bij uw ouders Krasnoznamensk onderdook. Na haar ontslag uit het ziekenhuis vervoegde uw vrouw zich bij u en de kinderen in Krasnoznamensk. Op 07/06/2010 vertrokken jullie vanuit Krasnoznamensk via Litouwen naar België. Jullie kwamen er op 09/06/2010 aan en vroegen er diezelfde dag voor een tweede maal asiel aan. U en uw vrouw legden volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, een protocol van een administratief misdrijf, een medisch attest, een badge van de manifestatie, uw rijbewijs, medisch attest

van uw vrouw, het rijbewijs van uw vrouw, 2 krantenartikels, 4 internetartikels en een attest van Fedasil dat uw vrouw psychologische opvolging krijgt.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden gesteld dat de asielmotieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag naar voor bracht niet meer gelden. U kende geen problemen tussen eind 2005 en 24/03/2010 en verklaarde dat die asielmotieven niet meer gelden aangezien de maffiapersoon waarmee u destijds problemen had niet meer leeft (CGVS p.7). Bijgevolg wordt geen rekening gehouden met de asielmotieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag naar voor bracht.

U verklaarde vervolging te vrezen van de Russisch autoriteiten. Meer bepaald vreest u dat u vals beschuldigd zal worden voor een misdrijf aangezien er tijdens een politie inval in uw woning een pistool in uw hand werd gelegd. U linkt deze vervolgingsvrees aan uw deelname aan de manifestaties van 31/01/2010 en 20/03/2010. Verder dacht u dat er mogelijks ook een verband was met de politieke functie van uw schoonvader. (CGVS p.13) Echter werden vaststellingen gedaan die deze vrees ongeloofwaardig maken.

U verklaarde geen problemen te hebben gekend naar aanleiding van uw deelname aan de manifestatie van 31/01/2010 (CGVS p.7). Na de betoging van 20/03/2010 stelde u echter wel problemen te hebben gekend. Niettegenstaande u een gewone deelnemer - evenwel met een plakkaat - aan de manifestatie was, stelde u zwaarwichtige problemen te hebben gekend, met name werd u op 24/03/2010 thuis door een politieagent bijgestaan door drie mannen in militair uniform geslagen en mishandeld (CGVS p.7-8). Dit lijkt echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt immers dat de deelnemers aan de betreffende betoging geen zwaarwichtige problemen hebben gekend. De heer Ginzberg, afgevaardigde voor de oppositie in het regionaal parlement van Kaliningrad, verklaarde namelijk dat er slechts sprake was van enkele deelnemers die onder druk werden gezet door hun werkgevers om niet deel te nemen aan de manifestatie. Deze problemen werden overigens reeds opgelost. Hij voegt eraan toe dat iedere deelnemer die mogelijk problemen zou hebben gekend naar aanleiding van zijn deelname aan de manifestatie van 20/03/2010 op bescherming van de overheid zou kunnen rekenen. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u door diezelfde overheid op dergelijke manier zou worden vervolgd naar aanleiding van uw deelname aan de betreffende manifestatie. Dit wordt ook door Getmanenko, een verantwoordelijke van een mensenrechtenorganisatie, bevestigd. Hij stelt dat er naar aanleiding van deelname aan manifestaties slechts enkele personen waren, met name activisten, die problemen gerelateerd aan hun werk ondervonden. Volgens hem is het weinig waarschijnlijk dat een gewone deelnemer aan de één of andere manifestatie problemen met de autoriteiten zou hebben gekend. Op basis van deze informatie kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u zo'n zwaarwichtige problemen met de autoriteiten zou hebben gekend naar aanleiding van uw deelname aan de manifestaties van 31/01/2010 en 20/03/2010.

Een verdere blijk van gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in het feit dat u en uw vrouw onaannemelijk weinig op de hoogte zijn van de actualiteit van jullie problemen. Zo heeft u, behalve de beperkte informatie die u via de voorgelegde artikels verzamelde, er geen idee van of er iemand naar aanleiding van de betoging van 20/03 achteraf nog problemen zou hebben gekend. U weet verder niet of er mensen zijn die valselijk beschuldigd werden (CGVS p.13-14). Voorts hoorde u via een collega van uw vrouw dat uw appartement door de wijkagent en door onbekenden werd bezocht. U weet dan weer niet waarom die onbekenden kwamen noch hoeveel keer zij kwamen. Ook over de bezoeken van de wijkagent bent u onaannemelijk vaag. U weet niet met zekerheid hoeveel maal hij langs kwam. U weet voorts niet waarom hij naar jullie vroeg noch of hij ooit convocaties achterliet (CGVS p.12). Betreffende de convocaties stelt u achteraf simpelweg dat uw tante er wel iets van zou hebben gezegd (CGVS p.15). Uw vrouw wist dan weer niet of er kennissen van jullie eveneens problemen kenden naar aanleiding van hun deelname aan de betoging van 20/03, dit ondanks het feit dat ze wel kennissen had die meestapten (CGVS T. (...) p.2). Vanuit een dergelijke onwetendheid is niet aannemelijk dat u zo goed als geen inspanningen hebt geleverd om meer te weten te komen over de actualiteit van jullie vervolgingsproblemen. Niettemin kan worden aangenomen dat u mogelijke informatiekanalen ter uwer beschikking had. Vooreerst heeft u zich onvoldoende bij uw schoonvader geïnformeerd, dit ondanks het feit dat u verklaarde dat hij over vele (politieke) contacten beschikte (CGVS p.3-13). Voorts kan men aannemen dat iemand die zich engageert om aan manifestaties voor de oppositie deel te nemen ten minste een doorgedreven poging doet om zich bij hen te informeren. U stelde zelf via internet, zijnde een website, contact te hebben gehad met de oppositie. Niettemin verzuimde u informatie bij hen in te winnen omtrent uw vervolgingsproblemen en of er eventueel soortgelijke gevallen bekend zijn (CGVS p.12-13). Tenslotte stelde u dat de tante van uw vrouw en haar neef nog regelmatig jullie appartement bezoeken (CGVS p.15). Toch verzuimde u zich bij hen beter te informeren over de bezoeken van de wijkagent en de onbekenden. Uw buurvrouw had het gezien, maar u heeft haar zelfs niet proberen te contacteren (CGVS p.15). Via de tante van uw vrouw moet het echter betrekkelijk

gemakkelijk zijn om de contactgegevens van uw buurvrouw te bekomen. Ook uw vrouw heeft geen enkele inspanning geleverd om te weten te komen of er iemand van haar kennissen problemen kende naar aanleiding van hun deelname aan de betoging van 20/03/2010. Zij poogde dit in eerste instantie te verklaren door te stellen dat het te risicovol was om hen te contacteren. Toen zij er vervolgens mee geconfronteerd werd dat ze blijkbaar wel contact met mensen uit Rusland kon opnemen vanuit België, stelde ze dan weer dat ze niet over haar contact boekje beschikte. Dit lag nog op jullie appartement (CGVS T. (...) p.3). Dit is niet afdoende omwille van het feit dat zij gemakkelijk aan het boekje via haar tante, die op regelmatige basis in jullie appartement zit en waarmee jullie in contact staan (CGVS p.2, 15), kon geraken. Uiteindelijk verklaarde uw echtgenote dan weer dat de kennissen die aan de betreffende betoging deelnamen niet in het boekje stonden. Dit is wederom niet afdoende aangezien de kennissen waarvan zij wel de contactgegevens - via haar boekje - kan hebben volgens haar waarschijnlijk wel kennissen hebben die aan de manifestatie deelnamen (CGVS T. (...) p.4).

Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in jullie situatie in uw land van herkomst en op een gedrag dat niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging. Bijgevolg wordt uw ingeroepen vrees op ernstige wijze ondermijnd. Tenslotte moet worden vastgesteld dat u geen enkele poging heeft ondernomen om enige vorm van bescherming te vinden in uw land van herkomst. Zo heeft u geen enkele klacht bij de procureur neergelegd zonder daar een afdoende reden voor te hebben. Zelfs uw schoonvader, die toch een belangrijke functie binnen het staatsapparaat van Kaliningrad uitoefent, raadde u en uw echtgenote aan klacht bij het parket in te dienen (CGVS T. (...) p.5). Verder heeft u niemand van de oppositie, noch enige andere instantie gecontacteerd om uw vervolgingsproblemen aan te klagen (CGVS 12-14). Van een asielzoeker mag echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij eerst afdoende mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land vooraleer hij de ingrijpende beslissing neemt zijn land van herkomst te verlaten om in België internationale bescherming aan te vragen.

U linkte verder uw vervolgingsproblemen aan de politieke positie van uw schoonvader, maar geeft hier echter geen enkele indicatie voor. Sterker nog, u dacht er pas aan bij het begin van het interview (CGVS p.13). Dat u een dergelijk verband nooit voordien zou hebben gemaakt, komt weinig overtuigend over. Toen u vervolgens gevraagd werd welke problemen uw schoonvader dan wel kende, stelde u enkel dat ze hem via de media lastigvallen (CGVS p.13). Uw vrouw verklaarde echter dat niemand van haar familie problemen kende na jullie vertrek. Toen uw vrouw aan haar vader vertelde dat ze dacht dat jullie deelname aan de manifestaties aan de basis lag van hetgeen jullie overkwam, antwoordde hij enkel dat dit onaanvaardbaar is. Hij voegde er overigens aan toe dat jullie hiertegen klacht moesten indienen bij het parket. Zelf linkte hij zijn politieke functie niet aan jullie vervolgingsproblemen wat blijkt uit het antwoord van uw vrouw op de vraag of hij dacht dat het iets met zijn politieke functie te maken had. Ze antwoordde hierop enkel dat zij daar zelfs niet aan had gedacht (CGVS T. (...) p.5). Dit indiceert dat uw schoonvader geen enkele blijk gaf dat jullie vermeende vervolgingsproblemen iets met hem hadden te maken. Bijgevolg is het dan ook niet aannemelijk dat jullie dergelijke problemen zouden hebben gekend omwille van de functie van uw schoonvader omdat noch uw vrouw noch uw schoonvader, en u pas in zeer late instantie, daar enige indicatie voor geven.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofd geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld. De door u en uw vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw binnenlands paspoort en het rijbewijs van u en uw vrouw bevatten enkel persoonlijke gegevens en geven geen enkele informatie over uw asielmotieven. De medische attesten bevatten enkel een diagnose, maar geven geen enkele informatie over de oorzaak ervan. De kranten- en internetartikels bevatten informatie over betogingen en incidenten die plaatsvonden in de periode januari - april 2010. Deze artikels kunnen uw relaas echter onvoldoende ondersteunen aangezien u er zelf niet in vermeld wordt (CGVS p.5), en er bovendien geen melding wordt gemaakt van zwaarwichtige vervolgingen door de autoriteiten n.a.v. de betoging van 20/03/2010. Het protocol van het administratief misdrijf en de badge van de manifestatie geven enkel een indicatie van uw aanwezigheid op de manifestatie van 20/03/2010, maar is echter niet van die aard dat het uw persoonlijke vervolgingsvrees ondersteunt. Uw geloofwaardigheid wordt niet aangetast omwille van uw vermeende aanwezigheid op de betreffende manifestatie, maar wel door uw verklaringen betreffende de vervolgingsproblemen die u er achteraf door zou gekregen hebben. Dat u een protocol zou meekrijgen is overigens redelijk aannemelijk aangezien u aan een betoging deelnam die door de autoriteiten verboden werd. U verklaarde hierbij dat u bij het verkrijgen van het PV geen problemen kende en u relatief vlug, na een uur tot anderhalf uur, terug werd vrijgelaten (CGVS p.9). Het enige misdrijf dat u wordt aangewreven in het protocol is de deelname aan een onwettige betoging (CGVS p.3-4), maar zegt niets over de vervolgingsproblemen die u achteraf zou hebben gekregen. Het attest waarin staat dat uw vrouw psychologisch wordt gevolgd bevat voor het overige

geen informatie, noch naar de aard van de psychische problemen noch naar de oorzaak ervan. Bijgevolg is het niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker roept in een eerste middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Voorts beroept verzoeker zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Ten slotte roept hij de schending in van de artikelen 2 en 3 EVRM en meent hij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 6 EVRM in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De Raad oordeelt dat beide middelen ingevolge samenhang gezamenlijk dienen te worden behandeld.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich in zijn betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. De Raad wijst verzoeker erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3.1. Verzoeker werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij bovendien de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoeker vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, hetgeen gestaafd wordt aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.3.2. De Raad wijst erop dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Waar uit verzoekers betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt

getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4.1. Verzoeker voert aan dat uit de interpretatie door het Hof van Justitie (Grote Kamer) van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, blijkt dat opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een dergelijke bedreiging kan bij wijze van uitzondering geacht worden aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen. Verzoeker voert aan dat uit het dossier duidelijk blijkt dat verzoekers rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn.

3.2.4.2. De Raad wijst erop dat verzoekers voorgehouden asielmotief zich beperkt tot een eenmalige deelname aan een illegale betoging. Door de Raad kan derhalve niet worden ingezien hoe voormelde interpretatie door het Hof van Justitie op verzoekers situatie kan worden betrokken. De niet noodzakelijkheid te worden geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden is volstrekt zinledig daar verzoeker buiten voormelde problematiek geen andere asielmotieven heeft die extern zijn aan zijn persoon. Waar deze interpretatie uitgaat van de vaststelling dat een dergelijke bedreiging bij wijze van uitzondering geacht kan worden aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen, stelt de Raad vast dat verzoeker niet in het minst aantoont dat er met betrekking tot de door hem aangehaalde problemen sprake is van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

3.2.5. Waar verzoeker zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en opnieuw het beginsel van volle rechtsmacht benadrukt, hierbij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoert en poneert dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen in strijd is met het begrip "full jurisdiction" zoals vastgelegd in artikel 6, eerste lid EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest).

De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: *"Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden."* Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: *"Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen."* Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

De Raad herhaalt dat uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (punt 1.2.1.). Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen

van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zodat het verzoek tot het stellen van navolgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen”* wordt verworpen.

In zoverre verzoeker nog stelt dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn en er geen sprake is van processuele gelijkwaardigheid van partijen doordat hij niet mag antwoorden op de repliekmemoorie van de CGVS kan hij niet worden gevolgd. Gelet op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247).

Waar verzoeker vraagt eveneens navolgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”* kan niet worden ingezien hoe deze vraag *in casu* dienstig zou kunnen zijn daar er geen antwoordbesluiten van de lidstaat voorliggen, doch wel een nota met opmerkingen van de CGVS. Voor zover verzoeker duidt op deze nota met opmerkingen, dient te worden opgemerkt dat hij tijdens onderhavige procedure niet heeft verzocht om schriftelijk te repliceren op de nota van de CGVS. Derhalve is het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet dienstig.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan de voorwaarde van “full jurisdiction”.

3.2.6. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de

lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.8. Verzoeker gaat niet akkoord met de verwerping van het asielverzoek en de weigering tot toekenning van subsidiaire bescherming omwille van onderstaande redenen.

3.2.8.1. Verzoeker betoogt dat de verklaring van de afgevaardigde voor de oppositie in het regionaal parlement van Kaliningrad, de heer Ginzberg, die stelde dat deelnemers aan de illegale betoging van 20 maart 2010 geen zwaarwichtige problemen hebben gekend, neerkomt op de officiële versie van de feiten die wordt ondersteund door de autoriteiten. Echter, dit zou geenszins stroken met de werkelijkheid. Volgens verscheidene voorgelegde krantenartikelen zouden gewone deelnemers wel degelijk worden vervolgd. Bovendien stelt verzoeker dat de heer Ginzberg *“een protest tegen corruptie heeft niet ondersteund op 30 oktober en gewoon kwam niet naar een betoging op 21 augustus. Hij zei, dat het niet een vergadering was maar een Gay Pride parade. Zijn mening en standpunt is niet duidelijk. Het blijkt dat hij een fervent strijder tegen corruptie.”* (verzoekschrift, p. 5). De Raad leidt uit deze enigszins verwarrende bewoordingen af dat verzoeker het corrupte karakter van de heer Ginzberg wenst te benadrukken. Verzoeker wijst er voorts op dat de politie tijdens de manifestatie iedereen heeft gefilmd teneinde strafsancities toe te passen. Wat er nadien is gebeurd, zal men nooit te weten komen vermits er in Rusland sprake is van een strenge censuur, aldus verzoeker.

De Raad wenst er vooreerst op te wijzen dat verzoeker zijn verzoekschrift zorgvuldig dient op te stellen, in een taal die duidelijk is en niet tot dubbelzinnigheden leidt. Vervolgens constateert de Raad dat verzoekers verweer als zou de heer Ginzberg de waarheid trachten te verduisteren een blote bewering betreft die op generlei wijze met concrete, objectieve elementen wordt onderbouwd. De krantenartikelen die verzoeker ter ondersteuning van zijn relaas aanhaalt, maken nergens melding van ernstige daden van vervolging omwille van de loutere deelname aan de verboden manifestatie. Er wordt enkel gewag gemaakt van kortstondige aanhoudingen en verschillende hardhandige reacties van politieagenten om de betogers in kwestie tegen te houden (administratief dossier, stuk 15). Verzoekers bewering dat er foto's werden gemaakt om nadien alle deelnemers te straffen – hetgeen toch nooit zou uitkomen dankzij de zware vorm van censuur waaronder het hele Russische systeem gebukt zou gaan – wordt evenmin gestaafd. Bovendien onderneemt verzoeker geen enkele poging om de verklaring te weerleggen van de verantwoordelijke van een mensenrechtenorganisatie, de heer Getmanenko, die stelde dat enkel een paar activisten problemen kregen naar aanleiding van de betoging en dat het zeer onwaarschijnlijk is dat tevens gewone deelnemers zoals verzoeker moeilijkheden ondervonden. Dit bevestigt en versterkt de verklaring van de heer Ginzberg, zodat verwerende partij terecht tot het besluit kwam dat er geen geloof kan worden gehecht aan de opgeworpen zwaarwichtige problemen ten gevolge van verzoekers loutere deelname aan de manifestatie.

3.2.8.2. Aangaande het door verwerende partij vastgestelde gebrek aan interesse voor de situatie in zijn land van herkomst, werpt verzoeker op dat hijzelf was ondergedoken en zijn vrouw na haar miskraam in een ernstige depressie was beland, die haar fysiek verhinderde om uit te zoeken wat er met de andere deelnemers van het protest was gebeurd. Eens aangekomen in België, kregen verzoeker en zijn echtgenote een plaats in een opvangcentrum waar de middelen om contact te onderhouden met zijn land van herkomst ontoereikend waren. Toen verzoeker uiteindelijk toch de mogelijkheid kreeg om contact op te nemen met kennissen, kwam hij te weten dat niemand van hen zware problemen had gekend. Pogingen om het lot van andere deelnemers te weten te komen mislukten, vermits op het internet elke vorm van informatie werd geschrapt, aldus verzoeker.

De Raad oordeelt het ongeloofwaardig dat verzoeker bij zijn aankomst in België geen enkele kans zou hebben gehad om het thuisfront te contacteren. Immers, verwerende partij stelde vast dat verzoeker via een website contacten onderhield met de oppositie, maar verzuimde om bij hen informatie in te winnen omtrent zijn vervolgingsproblemen. Voorts werd geconstateerd dat verzoeker eveneens contact had met onder meer een collega van zijn echtgenote en zijn tante, die regelmatig zijn appartement bezocht. Verwerende partij wees er ook op dat verzoeker zich in verband met zijn problemen had kunnen informeren bij zijn schoonvader, die een belangrijke functie vervulde. De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal zelf stelde vanuit België contacten met zijn schoonvader te hebben onderhouden (administratief dossier, stuk 5, p. 3). Verzoekers echtgenote ondernam evenmin enige poging om te achterhalen of iemand van haar kennissen problemen kende naar aanleiding van de verboden betoging. De motivering van verwerende partij dat de opgeworpen redenen voor haar nalatigheid hieromtrent geenszins afdoende zijn, wordt in het verzoekschrift niet betwist. De Raad merkt

op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Het nalaten zich op een gedegen wijze te informeren over het verdere verloop van de situatie – terwijl duidelijk blijkt dat verzoeker over verschillende informatiekanalen beschikte – wijst op een grove desinteresse en doet aldus op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

3.2.8.3. Aangaande de motivering dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om enige vorm van bescherming te vinden in zijn land van herkomst, argumenteert verzoeker dat alle Russische wetshandhavinginstanties “*met elkaar verbonden*” zijn (verzoekschrift, p. 6). Verzoeker verwijst naar de recente veroordeling van de Russische oligarch Chodorkovski om aan te tonen dat de rechtbanken zich richten naar de wens van de regeringsleider en de burger hiervan het slachtoffer zou zijn.

Indien enig geloof gehecht zou worden aan het asielrelaas van verzoeker – *quod non* – wijst de Raad erop dat in dat geval internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. *In casu* maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij geen beroep kon doen op de bescherming van de Russische autoriteiten. Het feit dat de heer Chodorkovski schuldig werd bevonden door een rechtbank bewijst geenszins dat het hele Russische rechtsysteem doordrongen zou zijn van corruptie. Verwerende partij stelde daarenboven vast dat verzoekers echtgenote aangaf dat haar vader, een belangrijk functionaris binnen het staatsapparaat van Kaliningrad met belangrijke politieke contacten, hen had aangeraden om naar het parket te stappen (administratief dossier, tweede asielaanvraag, stuk 5, CGVS verhoor echtgenote 04/08/2010, p. 5). Een dergelijk advies van een invloedrijk persoon die verzoeker en zijn echtgenote nauw aan het hart staat, strookt geenszins met de bewering dat het in Rusland zinledig zou zijn om een beroep te doen op de officiële autoriteiten. Het feit dat verzoeker evenmin naar de oppositie of enige andere instantie stapte om actie te ondernemen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

3.2.8.4. Betreffende de motivering dat verzoekers binnenlands paspoort en rijbewijs enkel persoonlijke gegevens bevatten en derhalve geen informatie vrijgeven over zijn asielmotieven, drukt verzoeker zijn verwarring uit. Immers, een paspoort bevat nooit gegevens over iemands asielrelaas. Aangaande de medische attesten die enkel een diagnose vaststellen en niets meedelen over de oorzaak ervan, betoogt verzoeker eveneens dat dit normaal is, vermits artsen zich niet bezighouden met een onderzoek naar de onderliggende redenen van de gestelde diagnose.

De Raad constateert dat verzoeker aldus erkent dat deze aangebrachte documenten geenszins van aard zijn om het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas kracht bij te zetten.

3.2.9. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoeker de motivering aangaande de tweede opgeworpen grond tot vervolging, zijnde de politieke positie van zijn schoonvader, in het verzoekschrift geheel ongemoeid laat. Verwerende partij stelde vast dat deze grond niet aannemelijk is, vermits verzoeker daar pas bij het begin van het verhoor op het Commissariaat-generaal voor het eerst aan dacht (administratief dossier, tweede asielaanvraag, stuk 5, CGVS verhoor 04/08/2010, p. 13) en verzoekers echtgenote verklaarde dat zijzelf daar nooit bij had stilgestaan (administratief dossier, tweede asielaanvraag, stuk 5, CGVS verhoor echtgenote 04/08/2010, p. 5), hetgeen impliceert dat ook haar vader dit nooit geopperd heeft. Deze motivering – die als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd bij gebrek aan enige poging ze te weerleggen – bevestigt en versterkt de conclusie dat verzoekers verklaringen een leugenachtig karakter kennen.

3.2.10. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijf formule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze

motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die illustreren dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Een loutere verwijzing naar mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid – zonder zelfs te verduidelijken om welke rapporten het zou gaan – volstaat geenszins om aan te tonen dat er heden in de regio binnen de Russische Federatie waarvan verzoeker afkomstig is, meer in het bijzonder Kaliningrad, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge van een internationaal of binnenlands conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.11. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 15) en de landeninformatie (administratief dossier, stuk 14) en dat verzoeker tijdens het meer dan drie uur durende gehoor op het Commissariaat-generaal van 4 augustus 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.12. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT